

ČESKÁ REPUBLIKA
ROZSUDEK
JMÉNEM REPUBLIKY

Krajský soud v Plzni rozhodl samosoudkyní Mgr. Janou Komínkovou ve věci

žalobce: **V. T. L.**
naposledy v Zařízení pro zajištění cizinců Balková,
zastoupený advokátem Mgr. Markem Sedlákem,
sídlem Dřevná 382/2, Praha,

proti
žalovanému: **Ministerstvo vnitra,**
sídlem Moravské náměstí 754/13, 602 00 Brno,

o žalobě proti rozhodnutí žalovaného č. j. OAM-1358/BA-BA01-BA03-2025 ze dne
1. 12. 2025,

takto:

- I. Žaloba se zamítá.
- II. Žádný z účastníků nemá právo na náhradu nákladů řízení.

Shodu s prvopisem potvrzuje: L. K.

Odůvodnění:

I. Řízení před správním orgánem

1. Žalobce podal dne 25. 11. 2025 žádost o udělení mezinárodní ochrany. Tuto žádost ale vzal svým písemným podáním ze dne 26. 11. 2025 zpět a požádal o dobrovolný návrat do Vietnamu. Žalovaný pak rozhodnutím č. j. OAM-1358/BA-BA01-BA03-2025 ze dne 1. 12. 2025 řízení o udělení mezinárodní ochrany podle § 25 písm. a) zákona o azylu.

II. Řízení před soudem

2. Podle žalobce nebyly naplněny podmínky § 25 písm. a) zákona o azylu, neboť projev vůle z jeho strany při zpětvzetí žádosti nebyl učiněn svobodně a vážně. Zpětvzetí žádosti o udělení dočasné ochrany žalobce učinil v důsledku nedorozumění, neboť měl za to, že si tím zajišťuje bezplatnou letenku do Vietnamu pro případ, že jeho žádosti o mezinárodní ochranu nebude vyhověno. Skutečnost, že neměl v úmyslu svou žádost vzít zpět osvědčuje i to, že si pro řízení o své žádosti zvolil zástupce, a to až po datu údajného zpětvzetí žádosti.
3. Žalovaný ve svém vyjádření uvedl, že v projednávané věci postupoval zákonným způsobem, když vyhověl žádosti žalobce ze dne 25. 11. 2025, již vzal žádost o udělení mezinárodní ochrany zpět. Podle interpretačních pravidel zakotvených v právních předpisech a podle všech výkladových pravidel všeobecně uznávaných právní vědou je třeba právní úkony zásadně vykládat podle vůle toho, kdo právní úkon učinil. Právní předpisy pak vycházejí se zásady volné dispozice účastníka řízení s jeho návrhem na zahájení řízení. Vezme-li účastník řízení takový návrh zpět, jde o procesní úkon vůči správnímu orgánu, aby se v řízení nepokračovalo a o věci nebylo rozhodováno. Správní orgán pak nemá jinou možnost než řízení zastavit. K tomu žalobce odkázal na rozsudek NSS č. j. 4 Azs 34/2008-58 ze dne 31. 10. 2008. Z prohlášení žalobce, které žalovaný považoval za zpětvzetí žádosti, je patrné srozumění žalobce s tím, že v řízení nebude pokračováno. Podání žalobce nevzbuzuje žádné pochybnosti o tom, že žalobce nevěděl, co činí. Naopak z obsahu jednoznačně vyplynulo, že žalobce nemá zájem na dalším pokračování řízení a že hodlá Českou republiku opustit, když žádá o dobrovolný návrat do Vietnamu. Žalovaný dále poukázal na rozsudek NSS č. j. 6 Azs 215/2004-45 ze dne 21. 10. 2005, v němž NSS konstatoval, že při posuzování úkonu zpětvzetí žádosti o mezinárodní ochranu není rozhodné, jaké pohnutky stěžovatelku ke zpětvzetí vedly.
4. V doplnění žaloby ze dne 11. 2. 2026 žalobce uvedl, že zpětvzetí žádosti žalobce nesplňuje náležitosti podání uvedené v § 37 odst. 2 zákona č. 500/2004 Sb., správní řád, především není zcela zřejmé, jaký cíl tato písemnost sleduje. Není uvedeno označení správního orgánu, kterému je písemnost určena, písemnost není ani podepsaná. S ohledem na tyto vady se nejedná o podání, které by bylo způsobilé bez dalšího vést k zastavení řízení. Z písemnosti není ani zřejmé, jakým způsobem se dostala do dispozice žalovaného, podací razítko neobsahuje údaje osoby, která měla písemnost převzít ani označení podatelny, přes kterou měla být žalovanému písemnost doručena.

III. Posouzení věci

5. Žaloba není důvodná.

6. Podle § 25 písm. a) zákona o azylu platí, že: „*Rřízení se dále zastaví, jestliže žadatel vzal žádost ve věci mezinárodní ochrany zpět.*“
7. Při posouzení věci samé se soud zabýval samotným zpětvzetím žalobcovy žádosti o udělení mezinárodní ochrany.
8. V případě projevu vůle vzít zpět žádost o udělení mezinárodní ochrany je zásadní, aby tento úkon nevzbuzoval pochybnosti a sama osoba vlastnoručním podpisem stvrdila, že tento úkon učinila dobrovolně a z vlastního rozhodnutí (rozsudek NSS ze č. j. 6 Azs 483/2004-45 ze dne 15. 9. 2005).
9. K tomu je třeba poznamenat, že zpětvzetí žádosti je procesním úkonem, nikoliv právním jednáním ve smyslu hmotného práva. Procesní úkony mají vlastní, *procesní* kritéria účinnosti; hodnotí se u nich pouze projev vůle a jeho náležitosti, nikoliv vůle samotná a její případné nedostatky (ustálená judikatura v obecném procesním právu; srov. rozsudek NSS č. j. 10 Afs 96/2023-41 ze dne 8. 9. 2023 a judikaturu citovanou v odst. 13). Nedostatky vůle či omyl proto nejsou podstatné. Tento závěr je i komparativně obvyklý.¹
10. V oblasti cizineckého (procesního) práva Nejvyšší správní soud uplatňuje mírnější požadavky a na procení úkony nahlíží jako na právní jednání: V rozsudku č. j. 9 As 68/2010-70 ze dne 6. 1. 2011 uvažuje o relevanci *chybějící svobodné vůle, nedostatečného poučení o právních následcích takového úkonu či nedostatečné procesní způsobilosti k něm*. Následně však své úvahy plošně vztáhl na nedostatky vůle, takže hodnotí např. i *vážnost vůle* (srov. např. rozsudky č. j. 4 Azs 174/2017-51 ze dne 7. 9. 2017; č. j. 5 Azs 270/2017-17 ze dne 14. 11. 2017; č. j. 6 Azs 259/2023-21 ze dne 25. 4. 2024).
11. Krajský soud v Plzni vychází z výše uvedeného *obecního procesního náhledu*, tj. že na procesní úkony se uplatňují procesní kritéria (též označováno jako „teorie projevu vůle“). Lze zohlednit i kritéria podle cit. rozsudku č. j. 9 As 68/2010-70, protože jde ve skutečnosti stále o kritéria vlastní procesnímu právu: *chybějící svobodná vůle* v důsledku donucení značí její úplnou absenci (tj. jde o projev vůle jiné osoby). Nedostatek poučení či procesní způsobilosti pak *stricto sensu* nejsou nedostatky vůle či jejího projevu; jde o vážné procesní vady, kvůli kterým nelze jinak bezvadnému projevu přiznat účinek.
12. V tomto obecném procesním náhledu vzal žalobce svou žádost nepochybně zpět: Žalovanému byla dne 26. 11. 2025 předložena písemnost, která dle ověřeného překladu z jazyka vietnamského uvádí: „*Žádám o zpětvzetí žádosti o azyl. Žádám o dobrovolný návrat do Vietnamu.*“ Dále je toto podání datováno dnem 25. 11. 2025 a podepsáno žalobcem.
13. Dále ze správního spisu ani z obsahu žaloby nevyplývá nic, z čeho by bylo možné se domnívat, že toto zpětvzetí neučinil sám žalobce, či že je neučinil dobrovolně z vlastního rozhodnutí či že by na něj byl vytvářen nějaký nátlak. Naopak. Sám žalobce v žalobě výslovně uvedl, že zpětvzetí dobrovolně učinil, neboť měl za to, že tímto úkonem si zajišťuje bezplatnou letenku do Vietnamu.

¹ Srov. např. usnesení OVG NRW sp. zn. 13 A 1503/12.A ze dne 17. 1. 2013 (dostupné z: https://nrwe.justiz.nrw.de/ovgs/ovg_nrw/j2013/13_A_1503_12_Abschluss20130117.html); OVG Saarland sp. zn. 2 B 255/19 ze dne 25. 9. 2019 (dostupné z: <https://recht.saarland.de/bssl/document/NJRE001400623>); LSG Berlin-Brandenburg sp. zn. L 25 AS 931/16 ze dne 23. 2. 2017 (dostupné z: <https://www.sozialgerichtsbarkeit.de/entscheidungen/101997>); usnesení BGH sp. zn. XII ZB 71/04 ze dne 13. 12. 2006; nálezy rakouského VwGH sp. zn. 98/10/0360 ze dne 16. 11. 1998.

Shodu s prvopisem potvrzuje: L. K.

14. Ani skutečnost, že žalobce se mylně domníval, že při zpětvzetí žádosti mu bude bezplatně zajištěna cesta do Vietnamu, nemá na učiněné zpětvzetí vliv. Ustálená judikatura obecného procesního náhledu totiž dovozuje, že při zpětvzetí se nezkoumá omyl, psychické rozpoložení, pohnutky, při kterých tak žadatel učinil (k tomu rozsudky NSS č. j. 6 Azs 483/2004-45 ze dne 15. 9. 2005, č. j. 4 Azs 384/2005-62 ze dne 2. 6. 2006 či cit. č. j. 10 Afs 96/2023-41). Krajský soud v Plzni se přitom ztotožňuje s rozsudkem Krajského soudu v Brně č. j. 33 Az 47/2021-33 ze dne 29. 4. 2022, podle kterého *následná změna názoru* žalobce na zpětvzetí není procesně významná.
15. Není důvodná námitka, že žalobce neměl v úmyslu vzít žádost zpět, což dokládá skutečností, že si po zpětvzetí žádosti pro zastupování v řízení zvolil právního zástupce. Toto tvrzení je přímo rozporné s argumentací, kterou žalobce dříve uvedl v žalobě, a sice, že svou žádost vzal zpět, neboť měl za to, že si tím zajišťuje bezplatnou letenku do Vietnamu. Z tohoto tvrzení jednoznačně vyplývá, že žalobce měl v úmyslu zpětvzetí žádosti učinit. Bez ohledu na to pak platí především výše uvedené: úmysl žalobce je zcela bez významu, podstatné je jen to, co žalobce jasně projevil.
16. Soud tak shrnuje, že v projednávané věci byly naplněny podmínky zpětvzetí žádosti žalobce o udělení mezinárodní ochrany podle § 25 písm. a) zákona o azylu. Jak je výše popsáno a jak žalobce i připustil v žalobě, vzal svou žádost o udělení mezinárodní ochrany zpět. Není rozhodné, s jakým úmyslem žalobce zpětvzetí činil. Důležitá je skutečnost, že byla žalobcem srozumitelně projevována vůle v řízení o udělení mezinárodní ochrany nepokračovat a tato vůle byla projevována dobrovolně a na základě žalobcova vlastního rozhodnutí.
17. K žalobním námitkám uplatněným v doplnění žaloby ze dne 11. 2. 2026 soud nemohl přihlídnout, neboť byly uplatněny až po lhůtě pro podání žaloby, o níž byl žalobce v napadeném rozhodnutí řádně poučen. Nad rámec rozhodných důvodů však lze uvést, že ze správního spisu vskutku není zřejmé, jak se do něj listina zpětvzetí dostala (na razítku chybí způsob přijetí, chybí obálka; tento nedostatek spisů žalovaného soud kritizoval již v rozsudku č. j. 35 A 6/2025-73 ze dne 3. 4. 2025). Tento nedostatek je však patrně v souladu se spisovým řádem žalovaného a zároveň nic nemění na tom, že součástí spisu – v dispozici Ministerstva vnitra – byla a je listina psaná a podepsaná jménem žalobce, jejímž obsahem je zpětvzetí žádosti. Příslušnému orgánu tedy bylo předloženo procesně relevantní podání; z ničeho přitom neplyne, že by mohla vzniknout pochybnost o tom, jakého řízení před žalovaným se toto podání týká. Žalobcem namítaná odlišnost podpisu je také bez významu: právní předpisy nestanoví požadavek na konkrétní podobu podpisu, je obvyklé, že lidé mají různé verze podpisu, a i ze správního spisu vyplývá, že se žalobce podepisuje různě.

IV. Závěr

18. Žalovaný tedy posoudil rozhodnou otázku správně a jeho rozhodnutí ani netrpí vadami řízení.
19. Soud proto žalobu podle § 78 odst. 7 s. ř. s. jako nedůvodnou zamítl. Žalobce neměl ve věci úspěch a úspěšnému žalovanému nevznikly náklady nad rámec běžné úřední činnosti. Žádný z účastníků tak nemá právo na náhradu nákladů řízení (§ 60 odst. 1 věta první s. ř. s.).

Poučení:

Proti tomuto rozhodnutí lze podat kasační stížnost u Nejvyššího správního soudu do dvou týdnů od jeho doručení. Lhůta je zachována, byla-li kasační stížnost podána u Krajského soudu v Plzni.

Plzeň 2. března 2026

Mgr. Jana Komínková
samosoudkyně

v zastoupení:

Mgr. Jan Šmakal v.r.
samosoudce